Omraam Mikhaël Aïvanhov – Moartea şi viaţă de dincolo

Lăsaţi morţii să plece liniştiţi acolo unde trebuie să se ducă. Părinţii voştri, prietenii voştri, nu vă agăţaţi de ei, nu îi reţineţi prin suferinţele şi regretele voastre, şi mai ales nu căutaţi să îi chemaţi pentru a comunica cu ei: îi deranjaţi şi îi împiedicaţi să se elibereze. Rugaţi-vă pentru ei, trimiteţi-le dragostea voastră, doriţi că se elibereze şi să se ridice din ce în ce mai mult în lumina. Dacă îi iubiţi cu adevărat, să ştiţi că veţi fi într-o zi cu ei. Iată adevărul. De câte ori v-am spus-o: acolo unde este dragostea voastră, acolo veţi fi şi voi într-o zi.

Pentru ştiinţa iniţiatică, fiinţă umană este o reflectare, o imagine a universului; prin urmare, la fel ca acesta, ea este compusa din regiuni, din „corpuri” diferite. Ştiinţa oficiala nu a ajuns încă sa emită aceasta realitate şi de aici provin multe erori, mai ales în medicina şi psihologie.

Hinduşii împart după tradiţia lor fiinţă umană în şapte corpuri, diviziune acceptata de majoritatea spiritualiştilor (Conform capitolului III din „Viaţa psihică: elemente şi structuri” – Colecţia Izvor). Corpul cel mai material şi singurul vizibil pentru noi, este corpul fizic, dar exista alte şase corpuri compuse dintr-o materie din ce în ce mai subtila: **corpul eteric, astral, mental, cauzal, budic şi atmic.**

În realitate însă, corpul eteric face parte din corpul fizic şi el exista sub forma a patru stări numite **eter chimic, eter vital, eter lumina şi eter reflector**. De aceea, corpul fizic poate fi împărţit în şapte stări: **solid, lichid, gazos şi cele patru stări eterice.**

Celelalte corpuri pot fi împărţite de asemenea în şapte: astfel **în astral există trei regiuni inferioare şi patru regiuni superioare**, şi acolo, în aceste regiuni superioare trăiesc îngerii.

Ce este un înger?

Un înger, este o creatură nemuritoare făcută dintr-o

materie atât de pura, atât de subtila, încât nimic rău sau obscur nu o poate atinge. El trăieşte în lumina, într-o seninătate absoluta şi cunoaşte totul, în afara suferinţei, **întrucât suferinţa are întotdeauna la origine mişcările naturii inferioare care provoacă tulburări şi perturbaţii.**

Un înger nu poate cunoaşte aceste tulbuari pentru că este absolut pur. În planul fizic nu exista îngeri, ei pot fi întâlniţi numai începând din regiunile superioare ale planului astral.

La limita planului astral inferior şi ale planului astral superior, se găseşte o zonă intermediara locuita de fiinţe ce sunt pe cale de a se perfecţiona, de a rupe legăturile cu regiunile inferioare; însă acestea sunt susceptibile de a fi tulburate de influentele nefasteale planului astral inferior şi ale planului fizic.

Corpul astral este în acelaşi timp lumea suferinţei şi cea a bucuriei; a bucuriei, când omul a ajuns să-şi purifice şi să-şi rafineze dorinţele iar a suferinţei, când el trăieşte la un nivel inferior, înglodat în pofte şi pasiuni.

În momentul morţii, omul se desprinde de corpul său fizic, dar aceasta nu ajunge pentru ca el să fie de îndată eliberat. Putem spune chiar că este şi mai expus la chinuri decât când trăia pe pământ.

Într-adevăr, în timpul vieţii pământeşti, corpul nostru fizic constituie o carapace, o armura care ne împiedică sa simţim realitatea lumii psihice; când însă ne desprindem de corpul fizic prin moarte şi ne regăsim în astral fără apărare, riscam să suferim foarte mult şi să ne simţim foarte nefericiţi.

Infernul nu este nimic altceva decât o stare de conştiinţă trăită foarte intens în planul astral. Numai o purificare prin suferinţă ne poate în sfârşit salva.

Toţi cei care s-au scufundat complet într-o viaţă de dezmăţ, de nedreptăţi, de răutăţi, de cruzimi şi care au reuşit să scape de justiţia umană, când mor,

se găsesc confruntaţi în planul astral cu tot răul pe care l-au făcut; ei nu mai pot găsi nicăieri vreun refugiu pentru că nu mai au corpul fizic care îi apara şi îi insensibiliza şi simt exact aceleaşi suferinţe pe care le-au provocat la alte fiinţe când erau pe pământ.

Vi s-a întâmplat, fără îndoială, să aveţi coşmaruri şi aţi remarcat ca de cele mai multe ori, acest coşmar se întrerupea dintr-odată pentru că va trezeaţi brusc, mulţumit de a vă regăsi la adăpost în corpul vostru fizic, zicându-vă: „Din fericire nu a fost decât un vis”. De ce aceasta trezire brusca? Pentru ca subconştientul vostru ştie că, pentru a vă apăra de fiinţele sau forţele ostile din planul astral, trebuie să reintraţi în corpul vostru fizic, fortăreaţa unde vă puteţi adăposti.

Dacă rămâneţi în planul astral, veţi continua să fiţi la dispoziţia duşmanilor, dar voi părăsiţi acest plan, va întoarceţi în corpul vostru fizic care este dens, solid, ca să scăpaţi de ei. Este ca şi când, fiind urmărit pe stradă, găsiţi refugiu într-o casă: acolo, nici cuţitele, nici gloanţele nu vă pot atinge.

Aceeaşi lege exista în toate domeniile. Căci, se poate de asemenea întâmpla ca în timpul meditaţiilor lor, anumite persoane să se dedubleze şi să fie atrase în regiunile periculoase ale planului astral unde pot fi urmărite, ameninţate. În acest caz, primul lucru pe care trebuie să-l facă este să reintre în corpul lor fizic pentru a-şi găsi adăpost.

Corpul fizic este o bună fortăreaţă, dar când îl părăsim în momentul morţii, dacă am violat legile dragostei, ale înţelepciunii şi adevărului, vom fi forţaţi să plătim în planul astral pentru toate aceste greşeli.

Acestea nu sunt invenţii: cei mai mari gânditori ai umanităţii au spus-o întotdeauna, marii artişti, pictori, poeţi, au reprezentat aceasta lume în operele lor; persoane care au fost în stare de moarte clinică timp de trei sau patru zile, când au revenit la viaţă, au putut povesti ceea

ce au văzut în planul astral. Cerul permite astfel, din când în când, unor persoane să facă aceasta experienţa pentru a putea linişti pe oameni şi a le reaminti anumite adevăruri.

Astfel, după moarte, omul trebuie să suporte în planul astral tot răul pe care l-a făcut altora, să sufere pentru toate greşelile făptuite. Aceasta nu înseamnă ca Inteligenta cosmica vrea să se răzbune sau să-l pedepsească; ea doreşte numai ca omul să devină conştient de tot ceea ce a făcut pe pământ, pentru ca, adesea, el a făcut să sufere anumite fiinţe fără măcar să-şi dea seama, şi aceasta ignoranta este inacceptabila, ea îl împiedică să evolueze.

Inteligenta cosmica ne face, deci, să trecem prin suferinţele pe care le-am pricinuit altora, pentru ca să ne dăm bine seama de ceea ce am făcut şi să ne putem corecta.

Timpul necesar depinde de gravitatea greşelilor noastre, **cei care nu au comis crime importante trec repede peste aceasta etapa, în timp ce alţii vor rămâne ani de zile în suferinţe.**

După ce şi-a plătit toate datoriile, omul intra în prima regiune a astralului superior unde trăieşte în bucurie şi minunare datorită fericirii pe care a dat-o celorlalţi pe pământ. Tot binele pe care l-a făcut pentru ei: să-i ajute, să-i încurajeze, să le dea speranţă, să trezească în ei credinţă sau dragostea, îl va trăi la fel în astral, amplificat la infinit.

Şi numai în acel moment el îşi poate da seama de ceea ce a făcut pe pământ. Căci se întâmplă într-adevăr, ca anumite fiinţe foarte evoluate să facă bine fără a şti vreodată la câţi oameni le-au adus bucurie, fericire, viaţa; ele o fac instinctiv, fără să se gândească.

Dar inteligenta cosmica vrea ca totul să fie cunoscut. Atunci, după moartea lor, aceşti binefăcători inconştienţi trebuie să vadă, să înţeleagă, să simtă tot binele pe care au putut să-l facă şi ei rămân uimiţi de aceasta.

După aceea, ei vor urca mai sus, în regiunea planului mental superior, planul cauzal, unde toate bogăţiile,

comorile înţelepciunii le sunt oferite, toate misterele universului le sunt dezvăluite şi toată frumuseţea regiunilor celeste le este arătată. Apoi vor urca şi mai sus încă, în planul budic, iar acolo, uniţi cu sufletul universal, vor trai o viaţă de fericire indescriptibila. După aceasta, ceea ce se petrece în planul atmic, nu exista cuvinte pentru a o exprima: o fuziune completa cu Creatorul…

Când omul trebuie să se reîncarneze (Despre încarnare şi legile sale, a se vedea capitolul VIII din „Omul spre cucerirea destinului său” – Colecţia Izvor), va trece din nou prin regiunea atmica, budica, cauzală, mentala, astrală şi eterica, luând din fiecare materiale pentru a-şi face un veşmânt, adică un corp din ce în ce mai dens pe măsură ce coboară în materie.

Când ajunge în planul fizic, ca un nou născut, el nu-şi mai aduce aminte de nimic, nici de ceea ce a suferit, nici de ceea ce l-a bucurat, nici de ceea ce a învăţat. Dar totul este acolo, acumulat în el, şi într-o zi îşi va reaminti dacă va fi dispus să accepte anumite discipline, anumite reguli de viaţă sub conducerea unui mare înţelept.

Cei care reuşesc să scoată din profunzimea fiinţei lor amintirea a tot ce au trăit în viaţa de dincolo, avansează mult mai repede pe drumul evoluţiei. Din nefericire, majoritatea oamenilor este atât de legată de pasiunile şi plăcerile pământeşti încât toate aceste cunoştinţe, toate aceste bogăţii profund ascunse în ei, vor rămâne mult timp acolo, înainte ca aceştia să poată beneficia de ele. Prea fericiţi cei care cunosc aceasta realitate şi care cred în ea, căci ei nu mai pot accepta să trăiască o viaţă mediocra.

În fiecare zi vor dori să avanseze, să progreseze în inteligenta, în dragoste, în stăpânirea de sine, pentru a deveni utili întregii umanităţi.

Dar revin la esenţial: chiar dacă credem sau nu în supravieţuirea sufletului după moarte, totul se înregistrează în noi fără ştirea noastră. Natura a depăşit de mult pe cei mai mari electronişti, ea aplasat în vârful inimii omului o bobina magnetica, de talia unui atom, care se roteşte toată viaţa şi care înregistrează totul. Când omul

pleacă în cealaltă parte, el se desprinde de corpul său fizic dar păstrează aceasta mica bobina.

Judecătorii de sus îl invita în tăcere să-şi privească filmul vieţii şi să revadă totul în detaliu. Da, nimeni nu poate scăpa de această lege: totul în viaţă se înregistrează, trebuie să plătim în planul astral pentru fiecare transgresiune pe care am comis-o aici, jos, **şi resimţim totul cu mult mai multă intensitate pentru că nu mai avem protecţia corpului fizic.**

Nimic nu este mai teribil decât să fii gol şi vulnerabil în planul astral, căci gândurile, sentimentele celor vii, vin direct să vă muşte, să vă înţepe, să vă arda. Nu puteţi să scăpaţi de ei, chiar regretele şi suferinţele celor vii pe care i-am lăsat pe pământ, sunt un chin pentru morţi.

Numai în momentul când intraţi în planul cauzal, nimic nu va mai poate atinge, voi sunteţi în centrul unui cerc magic de lumina şi nimeni nu poate să-l treacă dacă nu vreţi.

Domeniul sufletului şi al spiritului este cu adevărat extraordinar, şi pentru că sunteţi într-o şcoală iniţiatică, dacă ştiţi să fiţi răbdători, tenaci, veţi învăţa multe.

Dar atenţie, trebuie se va previn: dacă vă lăsaţi atraşi de inutilităţi şi renunţaţi la aceasta bogăţie spirituala pentru treburile mărunte ale vieţii cotidiene, când veţi pleca în cealaltă lume veţi trece prin stări de conştiinţă înspăimântătoare, pentru că n-aţi ştiut să apreciaţi ceea ce este pur, sacru, divin.

Îmi veţi spune: „Dar totuşi, nu e nimic, n-am asasinat pe nimeni”. Ba da, este grav, faptul de a nu aprecia aspectul divin, nu este un semn bun pentru voi. Aceasta vrea să spună ca, în trecut, aţi trăit într-o manieră atât de deplorabila, încât v-aţi pregătit corpurile astral şi mental cu totul defectuos. V-aţi întârziat atât de mult evoluţia, încât acum, vă lipseşte undeva un element care să vă facă sensibil la lumea divina, şi va trebui să suferiţi pentru a-l câştiga.

Când un om moare, sufletul sau se separa de corpul

fizic; dar şi când este viu, sufletul poate de asemenea, în orice moment să părăsească corpul pentru a călători în spaţiu, să se instruiască sau chiar să viziteze prieteni care trăiesc foarte departe, în alte locuri, pentru a-i ajuta, a-i consola, a le face revelaţii.

Foarte puţine persoane sunt capabile să se dedubleze. Chiar noaptea, când dorm, sufletul lor rămâne acolo, învârtindu-se în jurul corpului fizic, fără să înveţe nimic şi fără să facă vreo treaba; atunci, cu atât mai mult, ele sunt incapabile să-şi părăsească corpul în timpul zilei pentru a călători în spaţiu, a reveni apoi, pentru a relua activităţile lor cotidiene.

Veţi spune ca doriţi să aflaţi repede cum trebuie făcut pentru a se dedubla. Ei bine, nu, nu fiţi atât de grăbiţi; dacă nu sunteţi suficient de pregătiţi, va pasc mari pericole psihice (obsesie, posesiune, nebunie), şi chiar pericole de moarte.

Dacă nu începeţi prin a vă purifica, ca să deveniţi stăpâni pe voi înşivă, pe gândurile voastre, pe sentimentele şi înclinaţiile voastre, va fi foarte periculos de a vă părăsi corpul şi a-l lăsa fără protecţie, la bunul plac al oricărei entităţi: atunci se pot produce fenomene deplorabile.

Iată de ce nu v-am vorbit prea mult de dedublare; va fi pentru ma târziu, când veţi fi pregătiţi. Cei care sunt grăbiţi să meargă să frunzărească cărţi oculte despre acest subiect, sunt liberi s-o facă, dar îi previn că îşi iau mari riscuri.

Dacă ne pregătim timp de ani de zile insistând mai ales asupra purităţii: puritatea hranei, a gândurilor, a sentimentelor şi practicând numeroase exerciţii pentru a ne domina, a ne stăpâni, atunci sufletul va putea într-o zi, după voia sa, să se detaşeze fără niciun pericol de corpul fizic. În acest fel, adevăraţii Iniţiaţi călătoresc în spaţiu; acolo ei văd şi învaţă multe lucruri a căror amintire o păstrează când şi-au reintegrat corpul fizic (şi acest lucru este foarte important).

În anumite împrejurări, anumitor persoane li se poate întâmpla sa se dedubleze involuntar – aceasta se manifesta de exemplu printr-o adormire spontana în mijlocul zilei – dar când ele revin la realitate, nu-şi mai amintesc de ceea ce au văzut, auzit sau făcut, ceea ce este regretabil.

Problema este deci de a ne putea dedubla în mod conştient, dar nu trebuie să ne grăbim, trebuie mai întâi să ne gândim a ne purifica. De exemplu lucrând, cum v-am învăţat, cu îngerii celor patru elemente. Nu putem cu adevărat să ne dedublam dacă n-am învăţat să ne detaşăm… Până la ultima detaşare: moartea.

Câţi oameni care n-au învăţat niciodată detaşarea nu reuşesc, chiar în clipa morţii, să se desprindă de corpul fizic! Legăturile care îl ţin acolo sunt puternice. În viaţă, ei nu se gândeau doar la problemele lor materiale, la bani, la plăceri, atunci, cum ar putea să accepte să abandoneze toate acestea?

Dând târcoale mult timp în jurul corpului lor, în jurul locurilor unde au trăit, a fiinţelor pe care le-au cunoscut, ei suferă enorm pana când servitorii divini vin să-i ajute să se elibereze. Alţii, din contra, îşi părăsesc imediat corpul fizic, cum ai scoate o haină, liniştit, într-o minunata bucurie. Iată de ce şcolile iniţiatice au învăţat întotdeauna pe discipolii săi cum să se detaşeze.

„Atunci, veţi spune, pentru a se detaşa trebuie să părăsim lumea şi să nu mai frecventam oamenii?” NU. Unii asceţi sau pustnici, înţelegând astfel detaşarea, s-au izolat într-un loc singuratic, o grota în munte… Ei gândeau ca s-au detaşat de tot, dar detaşarea lor nu era decât exterioară. În singurătatea cea mai deplină, se trezeau dintr-odată hartuiţi de toate felurile de dorinţe şi pofte. Datorită singurătăţii lor, Diavolul îi vizita fără probleme.

Literatura este plină de istorii ce povestesc tentaţiile sfinţilor şi pustnicilor. Nu, nu este vorba de a abandona totul, ci de a înţelege ca adevărata detaşare este interioara şi ca numai puritatea ne poate duce la ea.

Nu întotdeauna sunt aceleaşi suflete care vin să se încarneze pe Pământ. Se poate întâmpla ca aceleaşi să

revină adesea de-a lungul mileniilor, dar nu este obligatoriu – pentru ca Pământul nu este singurul lor unde creaturile pot să facă stagii şi să se dezvolte.

Peste tot în Univers exista „pământuri” unde creaturile se instruiesc. Atunci, tot aşa cum unele fiinţe vin de pe alte planete pentru a îndeplini anumite misiuni pe Pământ şi apoi pleacă după ce le-au înfăptuit, alte fiinţe părăsesc Pământul nostru pentru a merge pe alte planete.

Cei Douăzeci şi patru de înţelepţi, Stăpânii destinului, guvernează aceasta circulaţie a sufletelor. Dar, în momentul când omul moare, porţile Pământului se închid în spatele lui, el se găseşte angajat într-un alt curent şi nu mai are dreptul de a se întoarce înapoi.

Pentru asta nu este bine să evocam morţii: pentru ca împiedicăm evoluţia lor. Trebuie să ne rugăm pentru ei, trebuie să le trimitem lumina pentru ca să evolueze, să se libereze, dar nu trebuie să ne agăţăm de ei pentru a-i retine, şi mai ales să nu încercăm să-i readucem pe Pământ.

Cărţile vechi prezintă numeroase cazuri de evocări de morţi. Se înjunghiau animale şi datorită emanaţiilor produse de sânge lor, se atrăgeau şi se hrăneau sufletele morţilor care, timp de câteva clipe regăseau astfel un fel de vitalitate.

Exista în Odiseea un episod unde vedem pe Ulise făcând să revină din Infern Umbra ghicitorului Tirezias pentru ca acesta să-i prezică viitorul. De asemenea şi în Vechiul Testament putem citi povestea vizitei pe care regele Saul a făcut-o vrăjitoarei din En-Dor, pentru ca aceasta să cheme în faţa lui umbra marelui rege Samuel. Saul voia să afle de la el soarta războiului pe care îl ducea contra Filistinilor.

Acest gen de evocare se numeşte: necromancie, căci este vorba de o prezicere a viitorului (mancie) prin intermediul morţilor (necro). Dar vă amintiţi de ceea ce Samuel îi zice lui Saul în momentul în care apare: „Pentru ce m-ai tulburat tu chemându-mă?”. Da, pentru ca morţilor care au trăit pe Pământ ca mari spirite nu le place să fie

deranjaţi pentru a satisface curiozitatea celor vii: ei se simt atât de îndepărtaţi de preocupări meschine şi limitate! Bineînţeles, ei nu uita şi accepta să ne ajuta, dar de o alta maniera.

Într-o alta conferinţa Omraam Mikhaël Aïvanhov spune: „Când, în momentul transfigurării de pe muntele Thabor, Iisus a apărut discipolilor săi, el era atât de luminos şi strălucitor că n-au putut să suporte aceasta lumina şi au căzut cu fata la pământ. Aceasta transfigurare era o erupţie a corpului sau spiritual, corpul de glorie, în planul fizic. Nu sosise încă momentul pentru Iisus de a-şi detaşa corpul de glorie, de corpul său fizic pentru a trăi definitiv în el, dar el putea să apară în plenitudinea manifestării sale.

Câteva persoane au putut să vadă corpul de glorie al anumitor Iniţiaţi, când se aflau în stări de încântare şi extaz: chipul lor strălucea, lumina, ţâşnea din toată fiinţa lor. Datorită acestui corp care nu este oprit de niciun obstacol material, Iniţiaţii pot călători în spaţiu, să traverseze munţii şi chiar să pătrundă pana în centrul Pământului. El poate acţiona chiar la distanta asupra creaturilor pentru a le ajuta.

Chiar dacă corpul sau fizic e bolnav un Iniţiat poate întotdeauna să lucreze şi să trimită ajutor, căci corpul fizic şi corpul de glorie sunt două realităţi total diferite. Chiar dacă un Iniţiat este muribund, chiar dacă e mort, corpul sau de glorie este viu, strălucitor, el poate atinge creaturile în spaţiu pentru a le instrui, sfătui, consola şi a le da binecuvântările sale.

Desigur ca majoritatea oamenilor, când părăsesc Pământul, nu sunt imediat eliberaţi de legăturile pământeşti: ei rămân legaţi de părinţi, de prieteni (sau de duşmani!), de locuri, de averile lor, şi dacă nu sunt suficient de evoluaţi, dacă n-au în inima lor, în sufletul lor, dorinţa de a descoperi şi alte spaţii şi de a merge spre Dumnezeu, se învârt în jurul acestor fiinţe, case obiecte.

Acestea sunt sufletele rătăcitoare care suferă şi care nu pot încă sa se elibereze, cu toate că spiritele luminoase

vin să le ajute. În timp ce acei care au trăit pe Pământ în dragoste, lumina, virtuţi, îşi părăsesc foarte repede corpul şi zboară spre regiunile sublime unde plutesc în fericire şi bucurie. De acolo, ei pot trimite curenţi benefici la toţi cei pe care i-au lăsat jos, pentru a-i ajuta, proteja, dar nu mai revin niciodată spre ei şi nici nu mai coboară, cum mulţi îşi mai imaginează.

Din momentul în care sunt morţi, ei sunt foarte departe de Pământ şi nu mai revin. Veţi spune: „Dar atunci, cum se face ca spiritiştii cred că intra în comunicaţie cu anumite persoane celebre din trecut?" NU, în realitate nu comunica cu ei, ci iată ce se întâmplă: când fiinţa umană se desprinde pentru a pleca în cealaltă parte, ea îşi lăsă o parte din veşmintele sale. Bineînţeles eu nu vorbesc de veşmintele fizice ci de cele eterice şi astrale care plutesc în atmosfera şi sunt impregnate de tot ceea ce fiinţă a trăit. Sunt ca nişte coji sau învelişuri goale, părăsite de cei care le-au locuit şi care pot fi animate, însufleţite de către fluidele persoanelor reunite în şedinţele de spiritism pentru a evoca morţii.

Şi cum în general aceste persoane nu sunt prea evoluate, evident ca ele nu pot să degajeze decât fluide inferioare, îmbibate de pasiuni, de senzualitate, de pofte. Şi aceste fluide atrag din planul astral şi eteric toate felurile de existente ce plutesc şi n-au fost încă absorbite de către centrul Pământului.

Spaţiul psihic înconjurând Pământul este curăţat în mod natural de tot ce e de prisos şi trimis în centrul Pământului; totuşi, anumite entităţi inferioare, numite larve elementare, sunt încă acolo, şi ele sunt cele care apar adesea în şedinţele de spiritism pentru a înşela şi rătăci oamenii. Şi nu numai ca ele îi rătăcesc şi îi înşală, dar îi şi epuizează, pentru ca, pentru a rămâne mai mult timp vii, ele absorb vitalitatea oamenilor.

Este la îndemâna celui mai inferior spirit să intre în corpul unui medium şi să vorbească în numele oricui vreţi: Moise, Iisus, Ioana d'Arc… aceasta nu dovedeşte superioritatea sa şi, în tot cazul, nu o adunătură de

persoane frivole, curioase, senzuale, cum întâlnim adesea în reuniunile de spiritism, vor putea atrage spiritele evoluate.

Tot ce pot să atragă aceste persoane, este pleava ce populează astralul inferior, larvele, resturile, umbrele... În schimb, dacă fiinţe pure, luminoase, dezinteresate, se reunesc pentru a se ruga şi a trimite lumina, entităţi cu adevărat luminoase pot să se manifeste printre ei, dar nicidecum la modul în care se manifesta spiritele în cercurile de spiritism.

În lumea psihică exista de asemenea fiinţe create de oameni. Anumite personaje din literatura sau chiar sfinţi care n-au existat niciodată cu adevărat, au devenit atât de celebri şi au ocupat într-atât gândirea oamenilor încât au sfârşit prin a avea o realitate, desigur nu fizica, ci fluidica. Şi de altfel egregorurile au aceeaşi origine. Un egregor este o entitate colectiva creata de gândirea tuturor indivizilor aparţinând unei grupări, popor sau religie, de exemplu... Gândurile lor, dorinele lor care merg toate în acelaşi sens formează un egregor impregnat, hrănit, şlefuit de aceasta colectivitate. Şi noi, Fraternitatea Alba Universala, avem un egregor.

Toate bisericile, toate mişcările spiritualiste îl au pe al lor. La fel şi toate mişcările politice. Şi câteodată aceste egregoruri se lupta sus, care pe care... Fiecare egregor ajuta comunitatea care l-a format, căci el este un rezervor de forţe formidabile. El poseda o forma simbolica, adesea cea de animal: urs, tigru, cocos, porumbel, etc.

Dar esenţial este de a înţelege cum putem forma un egregor puternic care să acţioneze în lume, care să ajute şi să lumineze creaturile. Numai, atenţie, putem fi de asemenea pedepsiţi, pulverizaţi de un egregor dacă am trădat idealul pe care îl reprezintă. DA, egregorurile se răzbuna pe cei care l-au trădat. Planul astral este locuit de creaturi de toate felurile despre care oamenii nu au nicio idee.

Chiar dacă le cunosc sau nu, ei atrag pe cele care intra în relaţie prin legea afinităţii. Iată cum, în şedinţele

de spiritism, participanţii atrag prezente din oceanul astral. Veţi spune: „Da, dar cum au ajuns aceste creaturi să cunoască suficiente lucruri despre un mort pentru a reuşi să se dea drept el?” Aceasta nu este dificil, **totul este scris în Cronica Akasa, adică arhivele eterice ale Universului, şi creaturile pot să se informeze foarte repede,** însă de multe ori nu văd prea bine şi dau informaţii greşite.

Totul depinde de persoana care se adresează lumii invizibile: dacă ea este foarte pura, foarte luminoasa, ea primeşte un răspuns exact, nu pentru ca spiritele au coborât, ci pentru ca ea s-a ridicat pana la ele pentru a avea comunicarea. Exista cazuri, bineînţeles, v-am spus-o, în care anumite spirite sunt forţate să părăsească regiunea lor pentru a veni pe Pământ, pentru că sunt chemate de magicieni foarte puternici care le obliga să coboare prin formule magice pe care ştiu să le pronunţe. Dar nu este normal, nu este natural, omul este cel care trebuie să se ridice prin gândire pentru a le întâlni în regiunea unde se găsesc: morţii, ei, nu trebuie să recoboare pe Pământ.

Există două feluri de magie: una prin care ne adresam forţelor superioare de la care vrem să obţinem binecuvântările (aceasta se cheamă invocare), şi o alta prin care vrem să facem să revină sufletele morţilor pentru ca ei să se manifeste (aceasta se cheamă evocare). Dar în general, v-am spus-o, nu reuşim să obţinem prezenta reală a acestor spirite pe care am vrut să le evocam sau să le invocam: sunt alte creaturi care iau forma sau vocea lor, având interes să înşele oamenii.

Trebuie să fim foarte prudenţi. În ceea ce mă priveşte, n-am recomandat niciodată participarea la şedinţe de spiritism, niciodată, din contra. Când eram tânăr, am asistat la câteva dar am înţeles foarte repede ca oamenii care sunt acolo sunt îngrădiţi în senzualitatea, poftele, ambiţiile lor. Atunci, sub pretextul de a comunica cu părinţii sau prietenii lor, ei atrag creaturi astrale de care nu vor putea să se debaraseze pentru ca acestea vor încerca să-şi satisfacă dorinţele inferioare prin intermediul

lor. De aceea mulţi spiritişti au sfârşit foarte rău.

Atunci, lăsaţi morţii să plece liniştiţi acolo unde trebuie să se ducă. Părinţii voştri, prietenii voştri, nu vă agăţaţi de ei, nu îi reţineţi prin suferinţele şi regretele voastre, şi mai ales nu căutaţi să îi chemaţi pentru a comunica cu ei: îi deranjaţi şi îi împiedicaţi să se elibereze. Rugaţi-vă pentru ei, trimiteţi-le dragostea voastră, doriţi ca ei să se elibereze şi să se ridice din ce în ce mai mult în lumina.

Dacă îi iubiţi cu adevărat, să ştiţi că veţi fi într-o zi cu ei. Iată adevărul. De câte ori v-am spus-o: acolo unde este dragostea voastră, acolo veţi fi şi voi într-o zi. Întocmai ca o aramă sunătoare şi ca un chimval (instrument muzical folosit în vechime, compus din două talere de arama care erau lovite unul de altul; acesta mai era cunoscut şi sub numele de talgere (n.n.)) zăngănitor. Şi chiar dacă aşa avea darul prorociei şi as cunoaşte toate tainele acestei lumi şi toată ştiinţa, chiar de aş avea toată credinţa, astfel încât să pot să mut şi munţii din loc fără a avea deloc iubire, n-aş fi prin aceasta nimic.

Iubirea este întotdeauna mult răbdătoare; ea este mereu plină de bunătate; iubirea nu pizmuieşte niciodată; iubirea nu se lauda, nu se umfla de mândrie; nu este suspicioasa; nu se poartă niciodată necuviincios, nu caută folosul sau (deoarece iubirea trezeşte întotdeauna devotamentul şi abnegaţia – n.n.); ea nu se mânie;

nu se gândeşte la rău; nu se bucura de nelegiuire, ci se bucura fără încetare de adevăr, de bine şi de ceea ce este frumos; ea acoperă (îmbrăţişează) totul, crede tot ceea ce este bun, nădăjduieşte mereu, suporta totul cu umilinţă (smerenie).

Iubirea este, în veşnicie, ceva tainic şi dumnezeiesc şi tocmai de aceea ea nu va pieri niciodată. Prorocirile se vor sfârşi, limbile probabil că se vor opri, cunoaşterea se va încheia, dar iubirea va rămâne mereu aceeaşi, fără încetare.

Căci, dacă acum cunoaştem toate câte sunt în parte şi prorocim în parte, atunci când, cu ajutorul iubirii, vom

ajunge la desăvârşire, acest „în parte” se va sfârşi (pentru ca atunci vom deveni UNA cu TOTUL, cel misterios al lui DUMNEZEU – n.n.).

Când eram copil, vorbeam aşa cum trebuie să vorbească un copil, simţeam aşa cum trebuie să simtă un copil, gândeam aşa cum gândeşte un copil; atunci când m-am făcut om mare, m-am lepădat (m-am detaşat – n.n.) de tot ceea ce era în mine copilăresc. Acum (datorită ignorantei noastre – n.n.) vedem totul întocmai ca într-o oglinda, într-un mod aburit şi întunecos; dar atunci (în momentul în care vom fi cu adevărat uniţi cu Dumnezeu – n.n.) când vom cunoaşte adevărul, vom putea vedea totul faţă în faţă.

Acum eu ştiu că-mi este cu putinţă să cunosc în parte; dar atunci când voi fi desăvârşit, voi putea cunoaşte totul pe deplin, întocmai aşa cum am fost eu cunoscut pe deplin în veşnicie (de DUMNEZEU – n.n.). Acum pentru mine rămân doar aceste trei: credinţa în DUMNEZEU, nădejdea (speranţă) şi iubirea; dar pentru mine cea mai mare dintre ele este şi va rămâne întotdeauna IUBIREA”. (Pavel – Corinteni, 13)